

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 lutego 2015 r. funkcjonariusze Policji st. posterunkowy P. S. wraz z sierżantem W. B. pełnili służbę w patrolu zmotoryzowanym na terenie podległym KP U.. Około godziny 15:15 przy ul. (...) funkcjonariusze posługując się tarczą do zatrzymywania pojazdów zatrzymali w ramach rutynowej kontroli drogowej samochód marki F. (...) o nr rej. (...). W pojeździe znajdowała się trójka mężczyzn, spośród których kierującym pojazdem okazał się być R. W.. Jak ustalono po sprawdzeniu danych w systemie informatycznym, kierowca nie posiadał uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych, albowiem prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy W. z dnia 25 listopada 2013 r. (sygn. akt V K 1242/13) orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres dwóch lat poczynając od dnia 20 lipca 2013 r. do dnia 20 lipca 2015 r. Wobec tego policjanci nałożyli na kierującego mandatu karny kredytowany seria CX nr: (...) w wysokości 500,00 zł. Na miejscu zdarzenia R. W. sporządził też oświadczenie o pozostawieniu pojazdu na parkingu przy ul. (...) i zabezpieczeniu go we własnym zakresie oraz na własną odpowiedzialność. Następnie kierowcę zatrzymano i przewieziono do KP U. celem sporządzenia stosownej dokumentacji.

R. W. był już wielokrotnie karany sędownie, w tym m.in. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Woli z dnia 25 listopada 2013 r. w sprawie o sygn. akt V K 1242/13, który wymierzył mu na podstawie art. 178a § 1 k.k., art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. art. 42 § 2 k.k., art. 43 § 1 k.k., art. 50 k.k. karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 4 lat, 2 lata zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych (do 20 lipca 2015 r.) i podanie wyroku do publicznej wiadomości; wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Żoliborza w W. z dnia 10 lipca 2014 r. w sprawie o sygn. akt IV K 234/14, który wymierzył mu na podstawie art. 244 k.k., art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. art. 71 § 1 k.k. karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres próby 4 lat, karę 80 stawek dziennych grzywny po 10,00 zł każda stawka; wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieście z dnia 15 października 2014 r. w sprawie o sygn. akt X K 420/14, który wymierzył mu na podstawie art. 244 k.k. w zw. z art. 58 § 3 k.k. art. 63 § 1 k.k. karę 100 stawek dziennych grzywny po 15,00 zł każda stawka, zaliczając na poczet orzeczonej kary czas pozbawienia wolności w dniu 14 lutego 2014 r.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień oskarżonego R. W. (k. 19, 64, 103-), zeznań świadka P. S. (k. 7), opinii sądowo psychiatrycznej (k. 93-97), protokołu zatrzymania (k. 2), odpisu wyroku w sprawie V K 1242/13 (k. 24), informacji z US (k. 56-57), danych o karalności (k. 11-12).

Oskarżony R. W., obecnie ma 37 lat, wykształcenie niepełne podstawowe, bez zawodu, jest kawalerem posiadającym małoletnią córkę, pozostaje na utrzymaniu rodziców. Jak podał obecnie odbywa karę pozbawienia wolności, a w związku z uzależnieniem od narkotyków uczestniczy również w programie metadonowym. W przeszłości był wielokrotnie karany sędownie.

R. W. zarówno na etapie postępowania przygotowawczego, jak również stając przed Sądem przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu (k. 19, 64, 103). Jednocześnie odmówił składania w niniejszej sprawie wyjaśnień, stwierdzając że „tutaj wszystko jest jasne” (k. 103).

Sąd zważył, co następuje:

Stanowisko procesowe oskarżonego, przyznającego się do zarzucanego mu czynu, nie budzi wątpliwości Sądu, co do swojej wiarygodności. Znajduje ono potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie, uznanym przez Sąd za wiarygodny materiale dowodowym, a w szczególności w treści zeznań świadka funkcjonariusza policji P. S. (k. 7), które zgodnie z dyspozycją art. 392 § 1 k.p.k. zostały odczytane na rozprawie w dniu 19 stycznia 2016 r. (k. 103). Sąd uznał

zeznania P. S. za wiarygodne i miarodajne. Wskazują one na okoliczności w jakich doszło do zatrzymania oskarżonego, a także związany z tym przebieg zdarzeń.

W toku przedmiotowego postępowania zasięgnięto także dowodu z opinii (k. 93-97) dwóch biegłych psychiatrów M. Z. i G. W., którzy wydali w oparciu o przeprowadzone badania ambulatoryjne ekspertyzę w treści której nie stwierdzono u R. W. objawów choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego. Rozpoznano u niego natomiast zaburzenia osobowości i uzależnienie od heroiny. W opinii biegłych ustalony, iż u oskarżonego stan psychiczny nie zniósł ani nie ograniczał jego zdolności rozpoznania znaczenia czynu ani zdolności do pokierowania swoim postępowaniem, zaś poczatalność oskarżonego tempore criminis nie budzi wątpliwości.

Sąd uwzględnił sporządzoną w sprawie opinię sądowo-psychiatryczną, oceniając ją jako pełną, jasną i bezsprzeczną. Wnioski w niej zawarte są jednoznaczne i przejrzyste, a nadto zdaniem Sądu zostały odpowiednio uzasadnione, dostarczając wiedzy specjalistycznej do orzekania w przedmiotowej sprawie.

Nie budziły żadnych wątpliwości zdaniem Sądu, co do swej wiarygodności i rzetelności zebrane w sprawie dowody dokumentarne w postaci: protokołu zatrzymania (k. 2), odpisu wyroku w sprawie V K 1242/13 (k. 24), informacji z US (k. 56-57) i danych o karalności (k. 11-12). Sąd nie miał zastrzeżeń co do ich autentyczności albowiem nie noszą one śladów ingerencji zewnętrznej w ich treść, która została ujawniona zgodnie z przepisami kodeksu postępowania karnego. Sporządzony w sprawie protokół zatrzymania (k. 2) stanowi dokumentację z przebiegu czynności wskazując m.in. przyczyny zatrzymania, jego czas oraz przebieg. Natomiast okoliczność, iż w dniu zatrzymania do kontroli obowiązywał R. W. orzeczony zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych została potwierdzona dowodem w postaci odpisu wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy – Woli (k. 24), zaś jego uprzednia karalność, w tym w szczególności za czyny z art. 178 §1 k.k. oraz art. 244 k.k. dostarczonymi danymi o jego uprzedniej karalności (k. 11-12). Z kolei załączona do akt sprawy informacja z Urzędu Skarbowego dostarcza wiadomości, iż w 2011 r. R. W. osiągnął dochód w wysokości 34.386,29 zł (k. 56-57).

R. W. został oskarżony o to, że w dniu 26 lutego 2015 r. w W. przy ul. (...) kierował w ruchu lądowym samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) nie stosując się do wyroku sądowego, tj. zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych do dnia 20.07.2015 r. orzeczonego przez Sąd Rejonowy dla Warszawy – Woli o sygn. akt V K 1242/13, tj. o czyn z art. 244 k.k.

W ocenie Sądu zgromadzony w tej sprawie materiał dowodowy jest kompletny i nie wymaga uzupełnienia o dowody, które miałyby wpływ na poczynione ustalenia faktyczne w tej sprawie, zaś analiza informacji płynących z dokonanych ustaleń nieuchronnie prowadzi do konkluzji, że oskarżony swoim zachowaniem niechybnie wypełnił znamiona przestępstwa z art. 244 k.k., ponieważ pomimo orzeczonego wobec niego uprzednio zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych kierował on samochodem na drodze publicznej nie stosując się tym samym do rzeczony zakazu.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się zasadami określonymi w przepisach art. 53 k.k. Sąd wnikliwie analizował zarówno elementy przedmiotowe, jak i podmiotowe czynu z troską, aby wymiar kary spełnił poczucie społecznej sprawiedliwości kary, był adekwatny do stopnia jego winy i osiągnął cele zapobiegawcze, jak i wychowawcze.

Za okoliczność wpływającą na wymiar kary Sąd uwzględnił stopień winy i społecznej szkodliwości czynu. Na podkreślenie zasługuje dotychczasowy tryb życia oskarżonego, a zatem fakt, że R. W. był uprzednio wielokrotnie karany sądowo. Jak wynika z aktualnych danych o karalności zapadło wobec niego osiem prawomocnych wyroków skazujących za popełnienie przestępstw różnego rodzaju, a w tym dwukrotnie czynów z art. 178a § 1 k.k. oraz czynu z art. 244 k.k. Okoliczność ta wskazuje bezpośrednio na lekceważącą postawę oskarżonego względem obowiązującego porządku prawnego oraz cechujący go naganny stosunek do wymiaru sprawiedliwości. Oskarżony mając pełną świadomość, co do orzeczonego względem niego 2 letniego – obowiązującego do dnia 20 lipca 2015 r. zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, złamał sądowy zakaz okazując przez to rażące lekceważenie obowiązującego go orzeczenia. Oskarżony dopuścił się przedmiotowego czynu w zamiarze bezpośrednim. Nie ulega wątpliwości, że licząc się z nałożonym zakazem sądowym powinien był zaplanować skorzystanie z innego, przykładowo

publicznego środka transportu. Powyższe wskazuje, na głęboką demoralizację oskarżonego, która rzutuje na wysoki stopień winy. Nie pozostaje to również bez względu dla oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu, który w przekonaniu Sądu był wysoki. Wszak rozpoznawany czyn dotyczy naruszenia normy odnoszącej się do prawidłowego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości poprzez wykonanie orzeczeń sądowych. Odpowiednia reakcja organów wymiaru sprawiedliwości na takie zachowania jest niezbędna dla zapobieżenia dopuszczenia się przez tego rodzaju sprawców jeszcze poważniejszych przestępstw godzących w bezpieczeństwo w komunikacji. Zwłaszcza, że czyn ten pośrednio stanowi także manifestację postawy oskarżonego negującej przepisy ruchu drogowego, których naruszenie prowadzić może do skutków w postaci zagrożenia zdrowia lub życia ludzkiego. Z kolei jako okoliczność łagodzącą Sąd wziął pod uwagę postawę oskarżonego po popełnieniu przestępstwa – podporządkowanie się poleceniom funkcjonariuszy Policji, a w szczególności konsekwentne przyznanie się do popełnionego przestępstwa, choć w świetle bezsprzecznie ustalonego na podstawie zgromadzonych dowodów stanu faktycznego walor potwierdzenia własnego sprawstwa traci na wyrazistości.

Powtarzalność tego negatywnego zachowania oskarżonego oraz ignorowanie zapadłych wobec niego w przeszłości orzeczeń pozwala wnioskować, iż prognoza kryminologiczna jaką można wywieść wobec niego jest negatywna. Koresponduje to także z treścią sporządzonej w sprawie opinii sądowo-psychiatrycznej, zgodnie z którą R. W. ma tendencję do przekraczania norm społecznych i działania pod wpływem doraźnych potrzeb, mało refleksyjnie ocenia swoje postępowanie i nie zmienia go pod wpływem wcześniejszych doświadczeń. Zdaniem Sądu R. W. jest osobą zdemoralizowaną, co do której zamierzone cele penalne prewencji indywidualnej jak i rolę wychowawczą jest w stanie wypełnić wobec niego jedynie kara o charakterze izolacyjnym. Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd orzekł wobec oskarżonego karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu kara pozbawienia wolności w orzeczonym wymiarze będzie adekwatną do stopnia zawinienia, jak i do wagi popełnionego czynu ocenianych przez pryzmat powyżej omówionych okoliczności. Dolegliwość orzeczonej kary, zdaniem Sądu nie przekracza stopnia jego winy i będzie odpowiednią represją wobec czynu oskarżonego. W tym stanie rzeczy orzeczona kara winna uświadomić oskarżonemu nieopłacalność podobnego zachowania w przyszłości i nieuchronność sankcji za złamanie orzeczonego przez Sąd zakazu. Wobec braku podstaw do ustalenia wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej na przyszłość Sąd nie zastosował wobec niego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Zgodnie z brzmieniem art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wyrokiem kary Sąd zaliczył oskarżonemu okres jego zatrzymania w dniu 26 lutego 2015 r. uznając, iż jest on równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Ponadto, uznając iż sytuacja materialna R. W. – stan bezrobocia i odbywanie kary pozbawienia wolności – nie pozwala mu na uiszczenie kosztów poniesionych w toku niniejszego postępowania Sąd na podstawie art. 624 k.p.k. zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w całości, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. i art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze zasadzono na rzecz adwokata M. H. kwotę 360,00 zł (trzystu sześćdziesięciu złotych) powiększoną o stawkę podatku VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Mając powyższe na względzie Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.